

[Landbrugsministeren.]

at knytte til Forslaget. Det er jo let overskueligt og formodentlig kendt af det høje Tings Medlemmer. Jeg skal med disse Bemærkninger anbefale Forslaget til Vedtagelse i det høje Landsting.

Johs. Clausen: Loven af 31. Marts 1933 om Laan og Tilskud til Grundforbedringsarbejder er ganske rigtigt, som den højtærede Landbrugsminister sagde, en Lov, der i betydelig Grad har medvirket til at øge Beskæftigelsen her i Landet i det sidste Aar. Det foreliggende Lovforslag er vedtaget af Folketinget i en delvis ny Affattelse. Den højtærede Landbrugsminister gennemgik Lovforslagets Paragraffer, og jeg skal ikke gentage hans Redegørelse. Jeg erkender, at saa godt som alle de foretagne Ændringer, der jo er foreslaaet af hele Udvalget og tiltraadt af Ministeren, afgjort betyder Forbedringer i Forhold til den gældende Lov.

Loven som Helhed har jo først og fremmest til Formaal at skaffe øget Beskæftigelse; og at dette i vid Udstrækning er naaet, er ganske givet. Men det maa ogsaa erkendes, at Medaillen har en anden Side, idet det er et Spørgsmaal, om det er økonomisk forsvarligt og økonomisk rigtigt, at Landbruget binder store Værdier i Grundforbedringer paa en Tid, hvor Produktionsmulighederne er ringe, hvor en hel Del af Produktionen i Virkeligheden er tabgivende — det er et Spørgsmaal, som man maa stille op imod Beskæftigelses-spørgsmaalet. Det er i Virkeligheden de to største Spørgsmaal i Øjeblikket. Det er Landbrugets Muligheder, der betinger en øget Beskæftigelse, og derfor maa man tage dette Spørgsmaal med i Betragtning, ikke mindst nu, da vi staar over for en Revision af Loven. Det, at de Penge, der var stillet til Raadighed, er opbrugt, viser jo, at Loven har haft stor Betydning. Af den nævnte Grund har mine Partifæller i det andet høje Ting stillet et Ændringsforslag — det er Underændringsforslaget til Ændringsforslag Nr. 1 —, som jeg mener er fuldt begrundet og berettiget. Det er stillet af Det konservative Folkepartis og Venstres Medlemmer i Folketingets Udvalg, og det gaar ud paa, at der i Lov af 31. Marts 1933 i § 1, 3die Stykke, 3die Linje, efter Ordet „Arbejds løn“, tilføjes „, hvilken Arbejds løn ikke maa overstige den paa Egnen gængse“. Dette mener mit Parti er en Hovedbetingelse for, at man med gyldig Grund og under Hensyntagen til begge Sider kan forlænge og udvide Loven.

Jeg skal gerne erkende, at jeg haaber, det vil blive muligt at faa Lovforslaget gennemført, og at man kan finde en Form, hvorved denne Betragtning faar Udtryk i Loven.

Af disse Grunde maa jeg paa et senere Tidspunkt af Forhandlingerne foreslaa Sagen henvist til Behandling i et Udvalg.

Kr. Johansen: Den egentlige Aarsag til, at vi nu igen beskæftiger os med dette Spørgsmaal, er jo, at det Beløb, der i Fjor blev stillet til Raadighed, og som man regnede med skulde strække til i to Aar, allerede nu efter eet Aars Forløb er opbrugt. Det, der sker her, er, at man benytter Lejligheden, da Loven skal revideres, til at indføre Ændringer. Den højtærede Landbrugsminister har gjort Rede for Indholdet af disse Ændringer, og man kan jo sige, at de i det væsentlige bestaar i, at der gives en udvidet Adgang til at faa Tilskud til Udførelse af de paagældende Arbejder. Jeg kan kun hilse dette med Tilfredshed.

Loven blev i sin Tid givet som en Slags Kriselov, kan man sige, sammen med hele den øvrige Kriselovgivning, og Formaalet med den var baade at yde Landbruget Støtte til Gennemførelse af de Arbejder, der var nødvendige, for at Ejendommene kunde blive mere rentable, og at stille Midler til Raadighed for derigennem at skabe øget Beskæftigelse. Det, at Loven er blevet benyttet i den Udstrækning, som Tilfældet har været, saa at Beløbet allerede nu er opbrugt, viser jo, at der har været Tilfredshed med den, ja, man har vist Lov til at sige: i høj Grad Tilfredshed fra begge Sider. I hvert Fald tør man nok regne med, at de Mennesker, som har søgt disse Laan, først og fremmest har gjort det, fordi de saa deres Fordel derved, og ikke alene fordi de følte sig forpligtet til at yde et Bidrag til at skaffe øget Beskæftigelse. Mit Indtryk er da ogsaa, at der fra Landbrugets Side har været almindelig Tilfredshed med Loven, og at der ogsaa har været Tilfredshed med Arbejdsforholdene, med de Arbejds lønninger, der i Almindelighed maatte regnes med. Derfor forbavser det mig, at man nu fra en vis Side i Rigsdagen kaster Spørgsmaalet om Arbejds lønnen ind i Diskussionen om Lovgivningen angaaende Grundforbedringsarbejder, idet man er tilbøjelig til at hævde, at der med Hensyn til Af lønning er sket en Udvikling i Retning af det forfærdelige, og at vi nu maa til at holde igen paa dette Omraade. Det forbavser mig, at man møder en saadan Tankegang her i Rigsdagen, og det forbavser mig saa meget mere, fordi